

LEPOZNANSKI LIST.

M i n k a

junčka deklica

Od Ivana Vinkovića.

Polne ljubezni, čiste device, Vile domače!
Vam se zaupam, od Vas si zapomolim pomoč;
Da devico vredno čestim, domorodkinjo pravo,
Ka je imela pogum, kateri se vitezu ni.
Ljubavi vneta nas je izbavila turskoga jarma,
Tam pri Radgoni je vničila divji napuh.

Jasnoga jutra otec pokliče Minko prijazno
I jo nagovori: „Zal bi mi bilo zate
Da se te hčerka milena, podpore moram znebiti,
Čudne sem senje to noč imel, da naj ti povem:
Oborožana v jeklo zavita na strani junakov
Zmožna devica si strah bila za tursko vojsko,
Pa joj tebi! Turčin privihra i sabljoj zamahne,
Tvojo razkolje glavó, premda sam padne Turčin.
Zal bi mi bilo za te, pa vender te moram poslati
V Radgono: nesí taj list, tam ga županu podaj,
Neide po sumah, cesta velika voneja jeste;
Vrni se opet domu, kakor ti brž bo mogoč.“ —
„Oče moj ljubi! ne starajte se podosta za Minko,
Dobro mi pot je poznan, šumica, vsaka takaj;
Krotkoga srčca Slovenci so mirni, mi nič ne storijo,
Bog je nad menoj, on će čuvati mene povsod.“
Rahlo se sdaj je k kolnom očeta Minka spustila,
I ga objame čvrstó, ga pogledivša v obraz
S miló prosečim pogledom. Otec jo dobro razumi,
Vendar mu dvomba i up križata stalno srčce.
Starček povzdigne oči zasolzene proti nebesom
Ino s pravoj rokoj blaži preljubljeno hčer.
Sdaj kroz prozor solnce zasine na hčerko s očetom,
Oj krasota! Kdo, kdo jo popisati će?
Minkini črni lasje so se svétili vse črnože,
Rožna rudečica lic bila je eden le žar;
Njene oči so vender plavéle tak milo i krasno
Da bi še angel celo bi se zaljubil u njo
Bila je tenka ko jela, bistra ko srnica mlada,
Krotka i nježna srčca, razuma ostra ko žar.
„Stani, saj vem tvoj hot i pojdi i bodi pametna!“
Nikaj ne odgovori deklica sramna na to.
Milo jo prime za ramena otec ter vrh jo posadi
I ji poljubi obraz, samo pusti jo potom.
Bože moj! vzklikne za čas tak milo devica vzdihaje,
Ka da jo krivnja teži, svesta si vender je ni.
Res da joj prva v mladih klije prsah ljubezen
Grešna pa duša ni bla, ona ni znala za zlo.

V murskoj dolini dolnjega štajera Radgona mesto
S pévnim obzidjem leži s Muroj oblita v okrog.
Krépki Slovenci nje stanovniki se hranijo čedno,
Hrabri so mestnjani, ni jim spočitati kaj.
Župan jih Lorber izsisanih kosti, ohologa srčca
Mestjanu vsakomu trn, tujec ne pozna ljudi.
Bogomir Lorberič vender že hrani značaj slovenski
Krotek i tih mu je rad vsaki, kdogod ga pozná.

Dvadesetletnoga belorudeči obraz ga prijati,
Deklic obhaja oči stasa visoka ponos.
Módra beséda prav mnogo velja v okrogu pametnih,
Vesel vesele stori, tužen le vbogim se vda.
Vitezkih, svojemu věku primernih mišic, pogumen
Stražo straži junak mestno i vodi modró;
Misli i snuje priprave za oprt se Turkom,
Kojih požezni plamen napeveduje blizost
Malena trumica domovine braniteljev svoje
Ino prazdno dno mestne peneznice mu
Mnogo zavdajajo skrbi i to se tim večma,
Ker se u glavi oče tema i prodec preti.
Bogomir v svojij pisarni sédi i glavo si tere
Kako nevarnosti bi bilo odstraniti meč.
V mihi zamišljen ne spazi ko plašno mu draga na pragu
Postoji opazé, ljubimca v brigah obraz.
Ona duša drži, tésnoba prsa joj vrsi,
Noge ne makne, oko gleda brižljivo na njá.
Kalamita je ljubav, njoj se protiviti neda
Duše sorodae čute blizokost ljubavi své.
Lorberič naglo pogledne i že mu v naročju je Minka,
Rajsko zavziva si slast, pije iz ustnice med.
Blaženosti i sreči nesreča se vkratkem pridruži,
Jasnost življenja kali čisto vodó kako prah.
Lorberu trn je devojka nižjega stana u peti,
Zlahčica blago srčce deklica ljubi prostó.
Lorber prišuti k dveram pisarne, objemanje vidi —
Tako zagromi, da se ves strese obok.
Deklica drbče ko šiba na vodi od stvaha i srama,
Ostro nesramne so njoj sbadale kletve srčce.
Lorberič reči ne more v njeno obrambo podati,
Ota serditi glas tako prepláši pogum.
Župan prestane proklinjati Minko, nedolžno devico,
I jo popita rekoč: Ma li ljubezni potir
Toliko moči, da cesta do Radgone ni predaleka?
Sdaj še le prav se zbudi Minka, pomisli na list,
Spomni se, kar potujoča čez Negovo vid'la je v šumi
I zaboravi na mah, prejšnih župana besed.
Tak govori: Od očeta sem vam toto pismice nesla,
Ko ura hoda od tod spazim prav čudne ljudi;
Bila jim glava debelo zavita, široke breguše,
Pisano prslek našit, debel oviti pojas,
U njem dve pištoli i nož tako dolgi ko laket
I viseča od ram sablja zavita v obroč,
Ravno kot otec je mnogokrat pripovedoval od Turkov.
Tudi med njimi je bil z našega kraja možak.
Vsi so skoro tak govorili slavenski kot nas kdo.
Tu vas gotova pot pelja do Radgone tik,
Reče našinec, i nikdo vas spaziti neće,
Ta vas najdem nocoj, kadar bo ura deset;
Osemkrat deset čvrstih junakov bo zadostilo
Grad pridobiti. — Alj glej deklica stori takó:
Dajte gospod mi stotine pol izabranih junakov,
Kako v nebesah je Bog, Turke posečemo vse. —
Vitezka deklica! preslica, metla i pisiker je tvoje —
Reče joj župan — je tvoje orodje, i gre.
Minka sramno pobesi oči, pak koj se razmislí:
Ljubor moj dragi zdravstvuj! reče i že je več ni.

(Konec sledi.)

Vradni list št. 89.

Št. 5925. **Oznanilo.** (220.) c 3

Po sklepu občinskega svetovavstva od 27. novembra t. l. se imajo v mestu in ljubljanskih predmestjih vsi rokodelski učenci, ki so dolžni solo obiskati ne glede na starost, kakor tudi vsi fanti in deklici, katerih dolžnost je v nedeljsko šolo hoditi, popisati.

Na podlagi te odločbe se bo vsacemu hišnemu posestniku pola poslala z naročilom, zase, potem za vsako stranko rubrike spolniti, tako spolnjeno polo pa o dveh dneh zadevajočemu okrajnemu predstojniku nazaj poslati.

Gospodom hišnim posestnikom se posebno priporoči, tej naredbi natanjko vbogati, in ob enem se jim naznani, da se bo mojster, ako kakega učenca zamolci, po postavi kaznoval, in da je od zdaj zanaprej vsak mojster odgovoren, vsako premembo ali odinjanje brez mude mestnemu poglavarstvu naznaniti.

Ljubljansko mestno poglavarstvo
7. decembra 1851.

Dr. Burger, s. r.
župan.

Št. 5925. **Oznanilo.** (221.) c 3

Občinsko svetovavstvo je v seji 27. novembra sklenulo:

1. Da se vsi rokodelski učenci, ki so dolžni solo obiskati, popišejo brez razločka starosti, in da ima vsaka fara take vpisne bukve imeti.
2. Da se bo zamolčanje kakega učenca od mojstra po postavi kaznovalo, in da je ravno tako vsak mojster odgovoren vsako

premembo in novo odinjanje brez mude mestnemu poglavarstvu naznaniti.

3. Da se vpisovanje rokodelskih učencov učenikom nedeljske šole, kakor tudi katehetom fare z naročilom prepusti, ako kak učenec iz šole ostane, vsakbart mestnemu poglavarstvu naznaniti, da bo mojstra poklicalo in potrebno storilo.

4. Da se za učenca le tisti sme odinjati, ki s spričali poterdi, da je dva trivialna šolska reda doveršil in se brati, pisati in računati naučil. Le pri zlo teskih obertnijah, pri kterih je posebne telesne moči potreba, se zamorejo v posebnih primerlejih, ker zdaj še niso skoz in skoz farne šole vpeljane, še skoz 6 let, tedej do konca leta 1857 učenci brez spričal jemati. Po preteku te dobe se pa tudi pri teh obertnijah ne sme noben za učenca odinjati brez imenovanih šolskih spričal.

5. Da imata, da se potrebni red v soli obderži, vsako nedeljo ali zapovedani praznik po redu od mestnega poglavarstva vstanovljenem, dva mojstra v soli pričujoča biti.

Ljubljansko mestno svetovavstvo 7. decembra 1851.

Dr. Burger, s. r.
župan.

Št. 3994. **Oznanilo.** (223.) c 2

Podpisano c. k. poštno vodstvo za prav spozna dobo za vložitvo ponudb glede pogodbinega prevzetja potrebnih sedlarskih, kovaških, kolarskih, klamfarskih in steklarskih del za popravo poštnih vozov, ki je bila od

tukajšne vradnije po oznanilu od 20. novembra t. l. št. 3616 pod stavkom 6 do 20. t. m. odločena noter do 10. januarja 1852 podaljšati, da se bo tistim, ki hočejo ponudbo storiti veči priložnost dala, pogodbine odločbe kakor tudi tarifne stavke pretehtati in to s podpisom poterđiti.

Kar se s tem sploh naznani.

C. k. poštno vodstvo.

Ljubljana 18. decembra 1852.

Hoffmann s. r.

Št. 9963. **Proglas.** (222.) c 2

Podpisani, rojeni leta 1830 namreč:		
Anton Hlebs	iz Dobrujn	št. 25
Juri Šustersi	„ Jezera	„ 8
Jožef Pernot	„ Verhnike	„ 140
Jernej Božič	„ Polhovega gradca	„ 38
Martin Zupancič	„ Velike stare vasi	„ 18
Anton Kramar	„ Zaloga	„ 14
Valentin Rosman	„ Zgornih Pirnič	„ 34
Anton Okorn	„ Ilake	„ 6
Gasper Šetina	„ Zlil	„ 22
Blaž Praprotnik	„ Smolnika	„ 3
Filip Samagor	„ Prevoja	„ 15
Pavel Zaveršnik	„ Hriba	„ 11
Janez Podvies	„ Gostec	„ 12
in Jožef Sever	„ Ježce	„ 24

se še niso za vojaško nabiro za leto 1851 oglasili, se toraj pozovejo, o treh mescih toliko bolj gotovo pri c. k. okrajnem poglavarstvu v Ljubljani se oglasiti in se opravičiti, zakaj da se dozdej niso predstavili, ker se bo sicer z njimi kakor z begovci ravnalo,

C. k. okrajno poglavarstvo

Ljubljana 6. decembra 1851.